

Η εξέγερση στην Παλαιστίνη

Αναδημοσίευση από το <https://commune.org.gr>

Τον Δεκέμβριο του 1987, μια νέα ιντιφάντα ξέσπασε στην Παλαιστίνη, συγκλονίζοντας το Ισραήλ καθώς και τις ελίτ του αραβικού κόσμου. Λίγες εβδομάδες αργότερα, ο μεγάλος ηλικιωμένος Σύρος ποιητής Nizar Qabbani έγραψε την “Τριλογία των παιδιών των λίθων”, στην οποία κατήγγειλε την παλαιότερη γενιά των Παλαιστινίων ηγετών – που σήμερα εκπροσωπείται από τη διεφθαρμένη, δωσίλογη Παλαιστινιακή (Μη) Αρχή. Τραγουδήθηκε και απαγγέλθηκε σε πολλά παλαιστινιακά καφενεία:

Τα παιδιά των λίθων
σκόρπισαν τα χαρτιά μας
έχυσαν μελάνι στα ρούχα μας
κορόιδεψαν την κοινοτοπία των παλιών κειμένων...
Ω Παιδιά της Γάζας
Μην ασχολείστε με τις εκπομπές μας.
Μην μας ακούτε.
Είμαστε οι άνθρωποι του ψυχρού υπολογισμού.
της πρόσθεσης, της αφαίρεσης.
Κάντε τους πολέμους σας και αφήστε μας ήσυχους.
Είμαστε νεκροί και άστεγοι.
Ορφανά χωρίς μάτια.
Παιδιά της Γάζας
Μην αναφέρεστε στα γραπτά μας
Μην είστε σαν εμάς.
Είμαστε τα είδωλά σας.
Μη μας λατρεύετε.
Ω τρελοί άνθρωποι της Γάζας,
Χίλιους χαιρετισμούς στους τρελούς
Η εποχή της πολιτικής λογικής έχει περάσει προ πολλού.
Διδάξτε μας λοιπόν την τρέλα...

Από τότε, ο παλαιστινιακός λαός έχει δοκιμάσει κάθε μέθοδο για να επιτύχει κάποια μορφή ουσιαστικής αυτοδιάθεσης. “Αποκήρυξε

τη βία”, τους είπαν. Το έκαναν, εκτός από τα περίεργα αντίποινα μετά από μια ισραηλινή θηριωδία. Μεταξύ των Παλαιστινίων στην πατρίδα και στη διασπορά, υπήρξε μαζική υποστήριξη για το Μποϊκοτάζ, την Αποεπένδυση και τις Κυρώσεις (BDS): ένα κατ’ εξοχήν ειρηνικό κίνημα, το οποίο άρχισε να κερδίζει έδαφος παγκοσμίως μεταξύ καλλιτεχνών, ακαδημαϊκών, συνδικάτων και περιστασιακά κυβερνήσεων. Οι ΗΠΑ και η οικογένεια του NATO απάντησαν προσπαθώντας να ποινικοποιήσουν το BDS σε όλη την Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική – ισχυριζόμενες, με τη βοήθεια των σιωνιστικών ομάδων λόμπι, ότι το μποϊκοτάζ του Ισραήλ ήταν “αντισημιτικό”. Αυτό αποδείχθηκε σε μεγάλο βαθμό αποτελεσματικό. Στη Βρετανία, το Εργατικό Κόμμα του Keir Starmer απαγόρευσε κάθε αναφορά στο “ισραηλινό apartheid” στο επερχόμενο εθνικό του συνέδριο. Η Εργατική Αριστερά, φοβούμενη την αποπομπή της, σιώπησε για το θέμα αυτό. Μια θλιβερή κατάσταση πραγμάτων. Εν τω μεταξύ, τα περισσότερα αραβικά κράτη έχουν ενωθεί με την Τουρκία και την Αίγυπτο και έχουν συνθηκολογήσει με την Ουάσιγκτον. Η Σαουδική Αραβία βρίσκεται αυτή τη στιγμή σε διαπραγματεύσεις, με τη μεσολάβηση του Λευκού Οίκου, για την επίσημη αναγνώριση του Ισραήλ. Η διεθνής απομόνωση του παλαιστινιακού λαού φαίνεται ότι θα αυξηθεί. Η ειρηνική αντίσταση δεν έχει οδηγήσει πουθενά.

Όλο αυτό το διάστημα, οι ένοπλες δυνάμεις του Ισραήλ επιτέθηκαν και σκότωσαν Παλαιστίνιους κατά βούληση, ενώ οι διαδοχικές ισραηλινές κυβερνήσεις εργάστηκαν για να σαμποτάρουν κάθε ελπίδα κρατικής υπόστασης. Πρόσφατα, μια χούφτα πρώην στρατηγών των ισραηλινών ένοπλων δυνάμεων και πρακτόρων της Μοσάντ παραδέχτηκαν ότι αυτό που γίνεται στην Παλαιστίνη ισοδυναμεί με “εγκλήματα πολέμου”. Αλλά βρήκαν το θάρρος να το πουν αυτό μόνο αφού είχαν ήδη συνταξιοδοτηθεί. Όσο υπηρετούσαν ακόμα, υποστήριζαν πλήρως τους φασίστες εποίκους στα κατεχόμενα εδάφη, παρακολουθώντας τους να καίνε σπίτια, να καταστρέφουν ελαιώνες, να ρίχνουν τσιμέντο σε πηγάδια, να επιτίθενται σε Παλαιστίνιους και να τους διώχνουν από τα σπίτια τους, ενώ φώναζαν “θάνατος στους Άραβες”. Το

ίδιο έκαναν και οι δυτικοί ηγέτες – οι οποίοι άφησαν όλα αυτά να εξελιχθούν χωρίς να βγάλουν άχνα. Η εποχή της πολιτικής λογικής είχε προ πολλού παρέλθει, όπως θα έλεγε ο Καμπάνι.

Τότε, μια μέρα, η εκλεγμένη ηγεσία στη Γάζα αρχίζει να αντιστέκεται. Βγαίνουν από την υπαίθρια φυλακή τους και διασχίζουν τα νότια σύνορα του Ισραήλ, χτυπώντας στρατιωτικούς στόχους και πληθυσμούς εποίκων. Οι Παλαιστίνιοι βρίσκονται ξαφνικά στην κορυφή των διεθνών πρωτοσέλιδων. Οι δυτικοί δημοσιογράφοι είναι σοκαρισμένοι και τρομοκρατημένοι από το γεγονός ότι αντιστέκονται πραγματικά. Αλλά γιατί να μην αντισταθούν; Ξέρουν καλύτερα από τον καθένα ότι η ακροδεξιά κυβέρνηση στο Ισραήλ θα ανταποδώσει άγρια, με την υποστήριξη των ΗΠΑ και της αλαζονικής ΕΕ. Αλλά ακόμα κι έτσι, δεν είναι πρόθυμοι να κάτσουν με σταυρωμένα χέρια καθώς ο Νετανιάχου και οι εγκληματίες του υπουργικού του συμβουλίου σταδιακά εκδιώκουν ή σκοτώνουν τους περισσότερους από τους ανθρώπους τους. Γνωρίζουν ότι τα φασιστικά στοιχεία του ισραηλινού κράτους δεν θα είχαν κανένα ενδοιασμό να εγκρίνουν τη μαζική δολοφονία των Αράβων. Και ξέρουν ότι για αυτό πρέπει να αντισταθούν με κάθε μέσο. Νωρίτερα φέτος, οι Παλαιστίνιοι παρακολούθησαν τις διαδηλώσεις στο Τελ Αβίβ και κατάλαβαν ότι αυτοί που διαδήλωναν για να “υπερασπιστούν τα πολιτικά δικαιώματα” δεν νοιάζονταν για τα δικαιώματα των κατεχόμενων γειτόνων τους. Αποφάσισαν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους.

Έχουν οι Παλαιστίνιοι το δικαίωμα να αντισταθούν στην ασταμάτητη επίθεση στην οποία υπόκεινται; Απολύτως. Δεν υπάρχει καμία ηθική, πολιτική ή στρατιωτική ισοδυναμία όσον αφορά τις δύο πλευρές. Το Ισραήλ είναι ένα πυρηνικό κράτος, οπλισμένο μέχρι τα δόντια από τις ΗΠΑ. Η ύπαρξή του δεν απειλείται. Είναι οι Παλαιστίνιοι, τα εδάφη τους, οι ζωές τους που απειλούνται. Ο δυτικός πολιτισμός φαίνεται πρόθυμος να μείνει αμέτοχος ενώ αυτοί εξοντώνονται. Αυτοί, από την άλλη πλευρά, ξεσηκώνονται ενάντια στους αποικιοκράτες.

Διαβάστε περισσότερα: Πέρυ Άντερσον, “Ο οίκος της Σιών”, New

Left

Review

96, <https://newleftreview.org/issues/ii96/articles/perry-Anderson-the-house-of-zion>